

Küçük Baykuşun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Baykuşun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Gece ormanının kalbinde, ay ışıklarının yapraklar üzerinde dans ettiği yerde küçük bir baykuş yaşırdı. Küçük ve yuvarlağı; tüyleri yumuşacık, gri-kahverengi, göğsü ise krem rengiydi. Kocaman, altın kehribar rengi gözleri karanlıkta her şeyi görebilirdi. Ama ormanı paylaşacak kimsesi yoktu ve kendini çok yalnız hissediyordu.

Her akşam küçük baykuş dalına oturur ve ormanın uyanışını izlerdi. Ateş böcekleri küçük yıldızlar gibi parıldar, kelebekler kanat çırparak geçerdi. Konuşacak bir arkadaşı olsun isterdi. Yaprak çantasından bir meyve çıkarır ve onu tek başına yerdi. Orman güzeldi ama arkadaşsız içi boş gibiydi.

Bir gece yumuřak bir vınlama sesi baykuřun bařını evirmesine neden oldu. Aėaların arasında bir řey szlyordu! Havada dalıp ykseldi, sonra tam yanına kondu. Bu, kıvıl-kahverengi tyleri, krem rengi karnı ve bilekleriyle ayak bilekleri arasında geniř, dz bir zarı olan bir uan sincaptı. Bařında, iine kırmızı bir meyve sıkıřtırılmıř kk bir meře palamudu řapkası vardı.

"Merhaba!" dedi sincap neşeyle. "Buralarda yeniyim. Süzülürken biraz kayboldum. Bana yardım edebilir misin?" Baykuş kocaman gözlerini kırptırdı. "Karanlıkta çok iyi görebilirim," dedi utangaçça. "Ama senin gibi süzülemem." Sincap sırttı. "Ben de geceleri iyi göremem! Belki birbirimize yardım edebiliriz."

Baykuşun içinde sıcak bir parıltı hissetti. "Ben Baykuş'um," dedi. "Ben de Sincap'ım," diye yanıtladı. "Birlikte keşfe çıkalım!" Baykuş Sincap'ın sırtına tırmandı ve Sincap süzülme zarını açtı. "Sıkı tutun!" diye seslendi ve havaya fırladılar. Baykuş onu karanlık dalların arasından yönlendirdi, Sincap da ağaçların arasında düzgünce süzüldü. Büyüleyiciydi!

Gümüş kurdeleler gibi parıldayan bir derenin üzerinden süzöldüler. Baykuş'un altın gözleri ileride devrilmiş bir kütük gördü. "Sola dön!" diye seslendi. Sincap tam zamanında yön değiştirdi. "Harika bir yol göstericisin!" diye sevindi. Yosunlu bir dala konup güldüler. Baykuş kendini hiç bu kadar heyecanlı hissetmemişti. Artık paylaşacak bir arkadaşı olduğu için gece ormanı harikalarla doluydu.

Dinlenirlerken küçük, korkmuş bir hıçkırık duydular. "İmdat! Kayboldum!" dedi küçük bir ses. Baykuş'un gözleri büyüdü. "Şurada!" dedi kanadıyla işaret ederek. Eğrelti otlarının arasında küçük bir ateş böceği sıkışmıştı; altın yeşili kuyruğu hafifçe parlıyordu. Saydam kanatları bir örümcek ağına dolanmıştı. "Endişelenme," dedi Baykuş yumuşacık bir sesle. "Sana yardım edeceğiz."

Sincap yapışkan ağ ipliklerini dikkatlice kemirirken Baykuş ateş böceğini sakınleştirdi. "Teşekkür ederim!" diye fısıldadı ateş böceği, parıltı izi titreşirken. "Ayı takip ediyordum ve kayboldum." Baykuş gülümsedi. "Seni eve götüreceğiz. Nerede yaşıyorsun?" Ateş böceği açıklığın karşısındaki oyuk bir ağacı gösterdi. "Şurada! Ama uçamayacak kadar yorgunum."

"Bir fikrim var," dedi Sincap. "Baykuş, sen bize yol göster, ben de yavaşça süzülürüm. Ateş böceği sırtıma binebilir." Baykuş başını salladı. "Dallara dikkat ederim." Yola koyuldular; mükemmel bir ekiptiler. Baykuş'un keskin gözleri en güvenli yolu buldu, Sincap'ın istikrarlı süzülüğü onları karanlık açıklığın karşısına taşıdı. Ateş böceğinin parıltısı küçük bir fener gibi yollarını aydınlattı.

Oyuk ağaca vardılar; orada başka ateş böcekleri selam vererek dans ediyordu. "Artık güvendesin!" dedi Baykuş. Küçük ateş böceği ikisine de sarıldı. "Siz şimdiye kadarki en iyi ekipsiniz!" dedi, parıltı izi sevinçle dönerek. Baykuş ve Sincap ışıldadı. Birine yardım etmek harika bir duyguydu. El sallayarak vedalaştılar ve yine geleceklerine söz verdiler. Gece daha sıcak ve daha şefkatli hissettirdi.

Dönüş yolunda Sincap'ın karnı guruldadı. "Acıktım," diye itiraf etti. Baykuş yaprak çantasını açtı. "Meyvelerim var!" dedi. Ayın altında tatlı meyveleri paylaştılar. "Biliyor musun," dedi Sincap, "farklı olduğumuz için harika bir ekibiz. Sen karanlıkta görüyorsun, ben süzülüyorum. Birlikte her şeyi yapabiliriz!" Baykuş'un kalbi mutlulukla doldu.

"Eskiden kendimi yalnız hissederdim," diye itiraf etti Baykuş. "Ama şimdi sen varsın." Sincap patisini onun kanadına koydu. "Dostluk, bizi farklı kılan şeye saygı duymak demektir," dedi. "Ve kendi armağanlarımızı birbirimize yardım etmek için kullanmak." Baykuş başını salladı. Sonunda anlamıştı. Farklı olmak bir sorun değildi; bir armağandı. Nezaket ve takım çalışmasıyla her sorunu birlikte çözmüşlerdi.

O geceden sonra Baykuş ve Sincap her akşam buluştu. Büyülü ormanın yeni yerlerini keşfettiler, hep birbirlerini kolladılar. Baykuş Sincap'ın sırtına t ner, ay ışı ıyla aydınlanan a ıklıklarda s z lerek gizli harikalar ke federlerdi.  zel yeteneklerini kullanarak ba ka kayıp canlılara da yardım ettiler. Orman, dostluk ve nezaket dolu bir yer oldu.

Bir gece yaşı bir meşe ağacında sıcacık bir oyuk buldular. "Burası kulübümüz olabilir!" dedi Sincap. Onu yumuşak yosunlarla ve parlayan mantarlarla süslediler. Baykuş meyveler getirdi, Sincap da küçük bir meşe palamudu şapkasından kapı ekledi. Mükemmeldi. İçeri oturup yaprakların arasından parıldayan yıldızları izlediler. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum," dedi Baykuş yumuşak bir sesle.

Diğer orman hayvanları da onların dostluğunu fark etti. "Nasıl bu kadar iyi birlikte çalışıyorsunuz?" diye sordu meraklı bir tavşan. Baykuş gülümsedi. "Birbirimizin yeteneklerine saygı duyuyoruz," diye açıkladı. "Ben süzülemez, Sincap da benim gibi karanlıkta göremez. Ama birlikte harika bir ekibiz!" Tavşan başını salladı, anlamıştı. Nezaket ve takım çalışması her şeyi mümkün kılıyordu. Gece ormanı yuva gibi hissettiriyordu.

Ve böylece küçük baykuş bir daha asla yalnız kalmadı. Uçan sincap arkadaşı yanındayken her gece bir maceraydı. Gerçek dostluğun farklılıkları kutlamak ve birbirinin parlamasına yardım etmek olduğunu öğrendiler. Ay büyüğü gece ormanının üzerinde yükselirken Baykuş ve Sincap sıcacık kulübelerinde kıvrılıp mutlu ve huzurlu bir şekilde uyudular. Son.